

Հովհաննէս ԹուՄանյան

Կանչ

Եթէ կաս, աստված,
Եվ չես ստեղծել
Արտասուք ու լաց,
Հեծել, անհծել,

Թե չար նախանձի
Թույնով մահացու
Դու չես վարակել
Պարգությունն հոգու,
Թե դու չես ասել,

Որ կյանքը այսպես
Լինի անսպառ
Տանջանքի հանդես,
Մեղմացրու մարդկանց
Կիրքն ամբարտավան,

Եթէ աստված ես
Դու խաղաղության:

Տե՛ր արագահաս,
Աստված արդարի,
Ո՞ր ես, եթէ կաս.

Ես աղոթք արի,
Բայց սրածուրքյան
Ահարկու ձայնից
Խլացավ անդորր
Իմ աղոթքն անբիծ.

Եվ ես, վայրենի
Կրքից կատաղած,
Ամբարիշտների
Քարերից փախած,
Քո անվան հուսով

Կովեցի երկար,
Պարծեցալ քեզնով,
Սակայն դու չեկար:
Էլ ինչո՞ւ եմ ես
Տառապում այսքան,

Եթե աստված ես
Դու անմեղության:

Ինչո՞ւ տակավին
Չես պատժում չարին,

Ո՞ւյժդ է պակասում,
Թե՞ չենք աղերսում:
Թե չարագործին
Դո՛ւ չես տվել սուր,
Որ խաղաղ հոգին

Սարսափի իզուր.
Թե՞ դու չըզիտես,
Որ այստեղ, երկրում
Մարդը ժպտերես

Մարդ է գիշատում.

Դե արի՛ ու տե՛ս.

Զարկի՛ր ու շանթի՛ր,

Եթե աստված ես

Դու վըրեժխնդիր:

1891